

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/115/2021
Identifikačné číslo spisu:	4114230379
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4114230379.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Igora Belka a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu H. F., bytom N. P., M. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Michalom Badinským, advokátom, so sídlom Banská Bystrica, ČSA 15, proti žalovanému maloletému Q. F., narodenému X. X. XXXX, bytom N. P., Ľ. F. XXXX/XX, zastúpenému zákonnou zástupkyňou matkou Y. Q., bytom P.Y.-Q. P., P. XXX/XX, zastúpenému Mgr. Štefanom Slováčikom advokátom so sídlom v Nitre, Palánok 3, o zaplatenie 3.300 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/428/2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 20. augusta 2020 sp. zn. 9 Co/159/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej aj odvolací súd) rozsudkom z 20. augusta 2020 sp. zn. 9 Co/159/2019 zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra (ďalej aj okresný súd, súd prvej inštancie) z 13. mája 2019 č. k. 19C/428/2015 - 158 tak, že žalovaného zaviazal na povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.300 € s 5,25% úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Odvolací súd po prejednaní veci na odvolacom pojednávaní a po zopakovaní dokazovania, najmä oboznámením sa listinnými dôkazmi, dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno o tom, že pôvodnému žalovanému (dlžníkovi) požičal sumu 3.000 €. Na žalobcovi ako veriteľovi spočívalo dôkazné bremeno nielen ohľadne tvrdenia, že bola uzatvorená zmluva o pôžičke, ale že bolo podľa nej dlžníkovi aj plnené.

Túto skutočnosť môže veriteľ preukázať písomnou zmluvou o pôžičke alebo dlžobným úpisom. Dlžobným úpisom sa dlžník zaviazal na majetkové plnenie druhovo určených vecí, spravidla peňazí. Ak veriteľ nemá takúto písomnú dispozíciu, alebo ak je písomný doklad neúplný (chýbajú mu podstatné náležitosti), musí poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami (napr. svedkami). Ak

sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno.

1.2. V spore o vrátenie požičanej sumy zaťažuje veriteľa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi poskytol finančné prostriedky a že dlžník nezaplatil dlh riadne a včas. Na veriteľovi tak spočíva dôkazné bremeno nielen ohľadne toho, či bola uzatvorená zmluva o pôžičke, ale aj ohľadne toho, či bolo podľa nej dlžníkovi plnené. Túto skutočnosť veriteľ môže preukázať napr. písomnou zmluvou o pôžičke, dlžobným úpisom alebo inou listinou. Ak veriteľ nemá takúto písomnosť k dispozícii, musí poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami.

1.3. V danej veci odvolací súd konštatoval, že zmluva o pôžičke predstavuje reálny kontrakt a ako záväzkovo-právny vzťah vzniká až reálnym odovzdaním finančných prostriedkov. Samotný žalobca v konaní tvrdil, že 13. septembra 2013 ako veriteľ požičal dlžníkovi (pôvodnému žalovanému) sumu 3.000 €, ktoré skutočnosti následne 16. septembra 2013 potvrdili zmluvou o pôžičke. Zo samotnej zmluvy o pôžičke vyplýva, že predmetom zmluvy je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 3.000 €, pričom podľa bodu 2.2. dlžník (U. F.) svojím podpisom potvrdzuje, že dňa 13. september 2013 prijal v hotovosti od veriteľa (žalobcu) peňažné prostriedky v stanovenej výške v bode 2.1. (3.000 €). Suma na vrátenie od uzatvorenia zmluvy o pôžičke predstavuje čiastku 3.300 € a podľa bodu 4.1. sa strany dohodli, že dlžník sa zaväzuje poskytnuté finančné prostriedky vrátiť v termíne najneskôr do 30. novembra 2013. Uvedená zmluva o pôžičke je písaná na dvoch stranách a zopnutá spinkou, pričom žalovaný pravosť podpisu nespochybnil, spochybňoval iba uzatvorenie zmluvy a prevzatie požičanej zmluvy. Žalobca na podporu svojho tvrdenia predložil súdu aj potvrdenie zo SLSP, a. s., z ktorého vyplýva, že dňa 13. septembra 2013 došlo k výberu finančných prostriedkov na základe predloženého pokynu osoby oprávnenej nakladať s vkladom na účte - žalobcom. Uvedenú skutočnosť o výbere peňazí potvrdila aj manželka žalobcu.

1.4. Hoci listina zo 16. septembra 2013 bola označená ako zmluva o pôžičke, ktorú žalobca predložil na preukázanie svojho nároku, nie je zmluvou o pôžičke, pretože reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov vo výške 3.000 € došlo 13. septembra 2013, bolo potom potrebné posúdiť ju podľa obsahu a od zmluvy o pôžičke odlíšiť tzv. dlžobný úpis. Takýto dlžobný úpis môže byť dlžníkom vydaný, resp. podpísaný aj po uzavretí zmluvy a môžu byť s ním spojené aj účinky uznania dlhu. Jeho existencia potom uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v tom, že dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tejto výške prechádza z veriteľa na dlžníka (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/55/98).

1.5. Odvolací súd posudzoval obsahové náležitosti zmluvy o pôžičke, resp. dlžného úpisu, a dospel k záveru, že táto listina neobsahuje obsahové náležitosti, ktoré sa pre platnosť uznania dlhu vyžadujú. Keďže v zmluve o pôžičke uznanie dlhu nebolo tak identifikované, ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka, odvolací súd mal za to, že zmluvou o pôžičke, resp. dlžobným úpisom nedošlo k uznaniu dlhu, a teda dôkazné bremeno sa nepresunulo na žalovaného.

1.6. Aj za takejto situácie odvolací súd posudzoval, či žalobca uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, a na druhej strane, či žalovaný úspešne poprel tvrdenia žalobcu. Odvolací súd bol toho názoru, že žalobca preukázal svoj nárok nielen zmluvou o pôžičke, ktorú odvolací súd vyhodnotil ako dlžobný úpis, ale aj dokladom zo Slovenskej sporiteľne, a. s. o výbere sumy 3.000 €, ako aj svojimi tvrdeniami a výpoveďou svojej manželky. Žalovaný sa v konaní najprv bránil tým, že zmluvu o pôžičke nepodpísal, neskôr nespochybňoval, že ide o jeho podpis, len spochybňoval uzatvorenie takejto zmluvy a prevzatie sumy 3.000 €. Na svoju obranu uvádzal, že žalobca získal jeho podpis podvodným spôsobom, keď tvrdil, že zmluvy o pôžičke sa vystavovali fiktívne pri nákupe tovaru. Toto svoje tvrdenie však v konaní nepreukázal žiadnym listinným dôkazom, a teda v konaní nepredložil takú vopred pripravenú fiktívnu zmluvu o pôžičke, z ktorej by bolo možné poslednú stranu oddeliť a získať tak jeho podpis. Rovnako sa nepreukázalo jeho tvrdenie, že žalobca mohol získať jeho podpis zo zmluvných dokumentov súvisiacich so zmluvou o tichom spoločenstve a prevode obchodných podielov, resp. zlučovaním obchodných spoločností. Obranu žalobcu v tomto smere považoval preto odvolací súd za dôvodnú, keď žalobca uviedol, že žalovaný nemohol podpisovať písomnosti týkajúce sa zlučovania spoločnosti vopred, keďže v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka sa zlučovanie spoločnosti uskutočňuje formou notárskej zápisnice, a nie obyčajným podpisovaním listín, pričom notárska zápisnica je datovaná k 1. októbru 2016. Navyše, žalovaný v konaní tvrdil, že si nikdy žiadne finančné prostriedky (a už vôbec nie od žalobcu) nepožičiaval a veci si kúpil až vtedy, keď na ne zarobil, bol v konaní aj tento jeho argument

vyvrátený, keď v spise sa nachádzala zmluva o pôžičke, ktorou veriteľ Q. U. požičal žalobcovi a pôvodne žalovanému G.. F. finančné prostriedky vo výške 5.000 €, pričom zmluva o pôžičke bola podpísaná 29. mája 2013 a podpis dlžníkov bol overený.

1.7. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca preukázal, že s pôvodne žalovaným uzatvorili 13. septembra 2013 zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalobca poskytol žalovanému sumu 3.000 € s dohodnutým úrokom 300 €, pričom o uvedenej skutočnosti spísali listinu 16. septembra 2013 ako zmluvu o pôžičke, ktorú odvolací súd vyhodnotil ako dlžobný úpis, ktorým dlžník písomne potvrdil, že dlhuje sumu uvedenú v tejto listine veriteľovi. Žalobca okrem zmluvy o pôžičke poskytol súdu aj doklad o výbere finančnej čiastky 3.000 € z bankovej inštitúcie, a túto skutočnosť potvrdila aj jeho manželka. Žalovaný uvedené skutočnosti neúčinne poprel, keďže svoje tvrdenia nepreukázal a nevyvrátil ani jedným listinným dôkazom. Za takejto situácie odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) zmeniť a žalobe žalobcu vyhovieť. Odvolací súd v zmysle upraveného žalobného petitu preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.300 € s 5,25% úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2014 do zaplatenia.

1.8. Keďže pôvodne žalovaný G.. U. F. v priebehu odvolacieho konania X. X. XXXX zomrel, odvolací súd uznesením z 1. júla 2020 č. k. 9Co/159/2019-207 pokračoval v konaní s jeho právnym nástupcom (dedičom) Q. F., narodeným X. X. XXXX, zastúpeným jeho zákonnou zástupkyňou - matkou Y. Q., bytom P.-Q. P., P. XXX/XX, na ktorého v zmysle § 63 ods. 2 CSP prešlo podľa výsledku dedičského konania právo, teda v danom prípade povinnosť. Právny nástupca po pôvodne žalovanom na základe dedičského rozhodnutia zo 16. marca 2020, vydaného Okresným súdom Nitra pod č. 12D/202/2019, Dnot 601/2019 nadobudol dedičstvo po pôvodne žalovanom v čistej hodnote 184.681 €, a vzhľadom k výške nadobudnutého dedičstva zodpovedá potom aj za dlh svojho právneho predchodcu, stanovený týmto rozhodnutím.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. Uviedol, že : „, je toho názoru, že rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.8.2020, č. 9Co/159/2019-224 súd v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k znemožneniu uskutočňovať žalovaného procesné práva v takej miere, že bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces“.

Porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces videl v tom, že:“ ... odvolací súd nesprávnym výkladom a aplikáciou ust. Obchodného zákonníka znemožnil žalovanému úspešne si uplatniť práva na súde práve v dôsledku nesprávnej aplikácie ust. Obchodného zákonníka a vyhodnotil daný skutkový stav tak, že výsledkom je arbitrárne rozhodnutie.

Súčasne namietal, že žalobca v konaní nepreukázal, že by odovzdal žalovanému deklarovaný obnos peňazí a že ich odovzdanie aj reálne korešponduje so skutočnosťami uvádzanými v predloženej zmluve. Odhliadnuc od toho, žalovaný generálne popiera podpísanie zmluvy tak ako bola predložená v žalobe a taktiež aj popiera prijatie peňažných prostriedkov. Žalovaný poukázal na to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, keď uviedol, že zo SIsP, a.s., z ktorého vyplýva, že dňa 13.09.2013 došlo k výberu finančných prostriedkov na základe predloženého pokynu osoby oprávnenej- žalobcom má zakladať skutočnosť, že došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňazí. Na základe všetkých objektívnych aj subjektívnych okolností prípadu mal žalovaný za to, že: „, v otázke posúdenia zo strany odvolacieho súdu došlo s poukazom na daný skutkový stav k nesprávnemu zhodnoteniu dôkazov, čím došlo k nenávratnému zásahu do práva žalovaného úspešne sa domáhať súdnej ochrany, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, pričom táto otázka doposiaľ nebola súdom dovolacím vyriešená“.

3. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý dovolanie ako nedôvodné navrhol zamietnuť. Mal za to, že skutočnosť, že žalovaný nie je spokojný s vyhodnotením dôkazov nie je dovolací dôvod v zmysle § 420 CSP. Uviedol, že : „, odvolací súd berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu , t. j. aj všetky tvrdenia a dôkazy predložené žalovaným, posudzoval, či žalobca uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o prevzatí peňazí a na druhej strane, či žalovaný úspešne poprel tvrdenia žalobcu, pričom odvolací súd dospel k záveru, že žalobca svoj nárok preukázal. Odvolací súd taktiež dospel k záveru, že tvrdenia žalovaného, vo viacerých úplne rozdielnych líniách, sa nepreukázali ani jediným listinným

dôkazom. Žalobca má za to, že právny názor odvolacieho súdu bol správny, konanie bolo vedené v súlade s princípmi práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu bolo jasne a zrozumiteľne odôvodnené, dávajúc odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu.“

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namieste je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

10. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018).

11. V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného

princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

12. Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

13.3. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Dovolateľ, vychádzajúc z obsahu dovolania, prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, keď vytkol odvolaciemu súdu, že „odvolací súd nesprávnym výkladom a aplikáciou ust. Obchodného zákonníka znemožnil žalovanému úspešne si uplatniť práva na súde práve v dôsledku nesprávnej aplikácie ust. Obchodného zákonníka a vyhodnotil daný skutkový stav tak, že výsledkom je arbitrárne rozhodnutie. A súčasne :“ že v otázke posúdenia zo strany odvolacieho súdu došlo s poukazom na daný skutkový stav k nesprávnemu zhodnoteniu dôkazov, čím došlo k nenávratnému zásahu do práva žalovaného úspešne sa domáhať súdnej ochrany, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, pričom táto otázka doposiaľ nebola súdom dovolacím vyriešená“.

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

16. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

17. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, z práva na spravodlivý súdny proces pre dovolateľa nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Tieto závery dovolací súd konštantne judikuje a preto tvrdenie dovolateľa uvedené vyššie :“ že v otázke posúdenia zo strany odvolacieho súdu došlo s poukazom na daný skutkový stav k nesprávnemu zhodnoteniu dôkazov, čím došlo k nenávratnému zásahu do práva žalovaného úspešne sa domáhať súdnej ochrany, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, pričom táto otázka doposiaľ nebola súdom dovolacím vyriešená“, nemá oporu v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

18. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalovaného, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP (§ 447 písm. c/ CSP odmietol.

19. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.